

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΟΝΤΑ Σ' ΕΝΑ ΤΑΦΟ

(Τοῦ Simon Nadson)

Πάλι μονάχος θρίσκομαι! Πάλι μονάχος στὸν ἔρημο τάφο
ἐκείνης τὰ θήματά μου ἔχω φέρει.

Ἡ νύχτα εἶνε σκοτεινή. Παντοῦ ἡσυχία. Ἠρεμία. Γαλήνη.
Στέκω ἀκίνητος μπροστά στὴ μαρμαρένια πλάκα του! Τὸ
χῶμα πειὰ τὴν σκέπασε, τίποτα πειὰ δὲν ἀπομένει ἀπὸ τὰ
τσοσά κάλλη της...

Ἄλλοίμονο! Τίποτα πειὰ δὲν ἀπομένει!...
Νὰ ἐργασθῆς, νὰ ζήσης, νὰ παλαιήσῃς!
Γιατί, γιατί, ὄλ' αὐτὰ ὦ ματαιόδοξε θνητέ!... Γιατί;
Ἄ τάφος μᾶς προσμένει ὅλους! Ἄ τάφος θὰ σκεπάσῃ τὰ
κορμιά μας... Ἄ τάφος!...

Ἔτσι ἡ ἀγάπη μου, ἔτσι κι' ἐγὼ... ἔτσι ὅλοι ὅσοι γεννή-
θηκαν στὸν κόσμῳ...

Τί νὰ προσμένω πειὰ στὸν κόσμῳ; Μήπως δὲν παρακάλε-
σα, μὴ δὲν ἰκέτευσα γονατιστὸς τὸν Ὑψιστο γιὰ σένα;...

Κι' ὅμως, εὐὸ μπηκὲς στὸ μνήμα, πέταξες μακριὰ μου.
Πρὸς τί λοιπὸν νὰ ζήσω, νὰ ἐργασθῶ, ν' ἀγωνισθῶ;...

Πρὸς τί, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ σου πειὰ νεκρὴ, μακριὰ μου ἐπέ-
ταξε καὶ πάει;...

ΚΑΠΟΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Τοῦ Constantin Fojano)

Κάποιο παλὴο τραγουδι ψιθυρίζου
πάει τὰ χεῖλη σου... ὦ, τὸ παλὴο ἐκε-
ῖνο τραγουδάκι!

Ἦταν στιγμὲς πού τὸ ἀκούγα γονο-
πιστὸς στὰ πόδια σου. Ἦταν στιγμὲς
πού τὸ ἀκούγα φιλώντας σε στὸ στόμα.

Καὶ τώρα πάλι ὁ ἦχος του μὲ φέρ-
νει στὰ παλῆα... Μὲ πνιγουν πάλι ἡ φρι-
χτὲς ἐκείνες ἀναμνήσεις...

Ψιθύρισέ το ἀκόμα, πὲς το, ψάλλε το!
Ὀνειρο ἀπατηλὸ εἶνε ἡ ζωὴ πού σβύνει
τώρα, τὴ νύχτα αὐτὴ, ὄνειρεύομαι τὸ
χειλάκι σου, τὰ ματια σου, τὰ πρῶτα
κεῖνα σου φιλιὰ...

ὦ! ναί! μικρὴ μου ἀγάπη, ψιθύρισ-
τὸ τὸ παλὴο τραγουδι σου, πού ἄλλοτε
ψιθύριζαν τὰ ὄσσερα σου χεῖλη...

καὶ γιὰ τὸ ἀπώτερο καλὸ μας — ὁ Πλάστης μας ὁ Παντο-
κράτορας καὶ Παντοδύναμος κι' Αἰώνιος;

... Αὐτὸ δὲν τὸ ἔμαθα ὡς τώρα, ἀν καὶ ἡ κάθε ζωὴ μου
ἦταν ἓνα τέλειο καθρέφτισμα τῆς προηγουμένης... Ἴσως νὰ
μὴν τὸ μάθω ποτέ μου... Ἴσως πάλι καὶ νὰ τὸ μάθω στὰ
τελευταῖα, ἀφοῦ πρῶτα περάσω καὶ ζήσω ἀμέτρητες διαδο-
χικὲς ζωές...

... Αὐτὰ σᾶς συμβουλεύω, κύριε Λεμπλάν... Ἀφοσιωθῆτε
στὸ Καλὸ καὶ στὴν Εὐθύτητα κι' ἀφήστε ἀνεξιχνίαστες τίς
φρενερὲς βουλὲς τοῦ Ὑψίστου!

Ὁ μελλοθανάτος σιωπῆσε καὶ παραδόθηκε στὰ χεῖρα τῶν
θιμῶν. Ὅλοι νόμισαν τὰ λόγια του, γιὰ λόγια τρελλοῦ...

Μονάχα ἐγὼ τᾶνοιωσα, ὡς τὰ θάθη τῆς ψυχῆς μου!
Γιατί;... Γιατί, Θεέ μου;

Γιατί, ἐνῶ ὁ κατὰδικος ξαπλωνόταν πειὰ καὶ δεινόταν στὴ
μοιραῖα σανίδα τῆς λαιμητόμου κι' ἐνῶ τὸ παγερὸ καὶ βα-
ρὺ λεπίδι ἔπεφτε μὲ τρίξιμο στριγγιλιάρικο καὶ τὸ κεφάλι
καλοῦσε αἱματόλουστο καὶ μὲ γδοῦπο στὸ εἰδικὸ καλάθι τῆς
λαιμητόμου, ἐ γ ὦ ἐνοιώθα ὀλοκάθαρα καὶ θυμόμουν χει-
ροπιαστὰ κι' ἀλάνθαστα, ὅτι...

... Ὅτι ἐπίσης καὶ κάποτε ἄλλοτε, πρὸ σαράντα ἢ πε-
νήντα ἢ ἐξήντα χρόνων, καὶ σὲ μιὰ τέτοια χαραυγὴ λυπη-
τερὴ καὶ πένθιμη σάν τὴ σημερινή, τὸ κεφάλι τοῦ Ἰουστι-
νιανοῦ Ρόκ εἶχε ξαναπέσει αἱματόλουστο — μπρὸς
τὰ ματια μου — μέσα στὸ μοιραῖο ἐκεῖνο καλάθι!

Ὀὐρλιασα τότε, ἀφάνταστα ἀνατριχιασμένη, καὶ κυλί-
θηκα κάτω λιπόθυμος...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ

(Τοῦ Tutcheff)

Τὰ δάκρυά της πῶς κυλούσανε, σάν δυὸ ἀστείρευτες πη-
γὲς, ἀπὸ τὰ δυὸ της μάτια... Νύχτα καὶ ἡμέρα, ἔκλαιγες,
ναὶ ἔκλαιγες, χωρὶς νὰ ξέρης τὴν αἰτία...

ὦ μάτια ἀγαπημένα, πού ἐδακρύσατε! Γιὰ ποιὸς
τάχα;

ὦ χεῖμαρροι ἀνεξάντλητοι, πόσες φορές δὲν ἐδροσίσατε
τὴν φλογισμένη μου καρδιά!...

Καὶ ὅμως τώρα, μάτια ἀξέχαστα, μάτια ξενητεμένα, πῶς
τάχα ἀντέχετε, πῶς δὲν δακρύζετε, γιατί δὲν κλαίτε πειὰ σάν
ἄλλοτε;... Γιατί;

Μ' ἀλλοίμονο! Καμμιά φωνή. Καμμιά ἀπάντησι, καμ-
μιὰ! Ποὶός ξέρει ἀν θὰ εἶνε ἀκόμα ἀνοιχτὰ στὸ φῶς τὰ δυὸ
ἐκείνα μάτια, ποὶός ξέρει ἀν μποροῦνε πειὰ, σάν ἄλλοτε,
τὰ δάκρυα ἐκείνα νὰ κυλήσουν...

Ποὶός ξέρει;...

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ...

(Τοῦ Nekrasow)

Κι' ἀν τάκαψες τὰ γράμματα, τὸ
ξέρω, μ' ἀγαπᾶς... Μὴ προσπαθῆς νὰ
μοῦ τὸ κρύψης...

Τὸ ξέρω, ἔκλαψες πολὺ λίγες στιγμὲς
ἀργότερα ἀπ' τὸ κάψιμό τους... Πικρὰ
τὰ δάκρυα κυλήσανε ἀπ' τὰ μάτια σου...

Τὸ φλογερὸ ἐκεῖνο αἶσθημα, ἀγαπη-
μένη, τὸ ἐρωτικὸ μας πάθος, ὄχι, δὲν
ἔσθυσε...

Μὲ αἶμα ἦταν γραμμένο στὸ χαρτί.
Μὲ τὸ αἶμα τὸ δικό σου καὶ τὸ δικό μου.
Μὲ τὸ αἶμα τῆς καρδιάς μας.

Χωρὶς νὰ θέλουμε τὴν πέννα ἐπήραμε.
Ὁ ἔρωτας τὴν πρόσταξε κι' ἐμεῖς ἐγρά-
ψαμε...

Κάποιες γραμμὲς, δυὸ - τρία λόγια,
ἓνα ραντεβοῦ...

Δὲν θέλω πάλι ὄχι τὰ φιλιὰ σου, οὔτε
τὰ λόγια σου, οὔτε πειὰ νοσταλγῶ τὴν
ἀπιστὴ καρδιά σου...

Ἐπέρασαν ἐκεῖνα τὰ φθινόπωρα!...

Μὰ κι' ἀν τὰ γράμματά μου ἔκαψες, ὄχι, μὴ τὸ ἀρνεῖ-
σαι. Ναί! στὴν καρδιά σου ἀκόμα ζῶ καὶ ὑπάρχω...

Εἶνε γραφτὸ νὰ μ' ἀγαπᾶς. Εἶνε μοιραῖος ὁ ἔρωτας τῶν
δυὸ ψυχῶν μας.

Τὰ σκαλοπάτια τοῦ ἔρωτα πού ἔστησα γιὰ ν' ἀνεβῆς, τί
κι' ἀν τὰ γκρέμισες σὲ μιὰ παράφορη στιγμὴ; Ὁ ἔρωτας
ὕπαογει...

Εἶνε γραφτὸ νὰ μ' ἀγαπᾶς. Εἶνε μοιραῖος ὁ ἔρωτας τῶν
δυὸ ψυχῶν μας.

ΜΟΝΟ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

(Τοῦ Th. Moore)

Καὶ τί εἶν' ὁ κόσμος;

Τίποτα, ἓνα τίποτα, μιὰ λάμψι πού περνάει ξαφνικά, μιὰ
λάμψι πού μᾶς δόθηκε, γιὰ νὰ ξεγελαστοῦμε.

Καὶ τῆς χαρᾶς τὰ γέλια, τῆς λύπης τὰ δεινὰ, ὄλα ἓνα τί-
ποτα, ψεύτικα φῶτα καὶ σκοτάδια πονηρὰ, μιᾶς εὐτυχίας ἐ-
φήμερης, μιᾶς δυστυχίας προσωρινῆς.

Μιὰ μόνο ἀλήθεια μένει. Μιά: Ἡ ἀγάπη!

Ναῦτες φτωχοὶ πού καρτεροῦμε τὴν γαλήνη, στὴν μαύρη
ρικυμῖα τοῦ πελάγους, ὅλοι μας μοιάζουμε στὴν πλάσι αὐτῆς.

Ἐνα σκοτάδι εἶνε ἡ ζωὴ ἀληθινὸ, μὲ ψεύτικες ἀναλαμπὲς
τῆς φαντασίας.

Μὰ ἔχετε θάρρος, ὦ θνητοί!...
Ἡ ἀγάπη πάντα θ' ἀπομένει καὶ ὅλοι μας ὕψηλά στὸν οὐ-
ρανὸ θ' ἀναπαυθοῦμε...